

Љубомир Ћорилић

МИРНИ ЗВУК

Ослушни Звук! У Кући, на мом Зиду
Пролећа Уздах виси. Потштен Славуј
склапа смирену звучну слику:
Однекуд поток жури, а потом Река
сече Тишину усред слуха.

И, опет, о Животу, не вреди други
Говор, осим пролећног Ритма.
И, опет, о Човеку, не вреди друга
Прича, осим Велика Бајка
Коју смо, негде, чули!

... Утом, ступи Јелена. У опорављеној
шаци донесе мирис трава, и пролећни
смех. Гледам је као у време најдражег
романтизма, и водим у Велики Чин, да
тамо (О, како је све поново процветало!)
обновимо дисање. . .